

ARA!!!

ORGAN DE LES J. E. R. E. C.

Honor i glòria als caiguts per la llibertat

en l'obertura de la 1.ª Conferència Ampliada

ARA!! saluda als delegats de les J. E. R. E. C. i els encoratja per a la lluita en pro de Catalunya i la llibertat

VISCA CATALUNYA LLIURE!!

Editorial

Avui comencen les sessions de la primera conferència ampliada de la Federació de Barcelona-Ciutat de les J. E. R. E. C. En ella s'hi tractaran temes d'extraordinària importància, de gran interès per a les joventuts: s'hi marcaran posicions que poden ésser decisives per a la vida futura i orientació de les J. E. R. E. C.

Es la primera vegada, en els annals de la joventut, que aquesta celebra una conferència ampliada de la magnitud i de la transcendència de la que avui inaugura les seves tasques.

Delegats de tots els Casals de Barcelona, en ampli comitè, debaten els temes que han d'ésser vitals i de cabdal importància per a la joventut catalana.

Companys diversos faran sentir la seva veu, vibrant i entusiàstica, en tots aquells assumptes que poden assenyalar una orientació veritat per a les masses joventutes que volen una actuació netament catalana i eminentment social.

En l'àmplia sala d'actes del Secretariat General del Partit, ressonarà potent i ferma, la veu autoritzada dels representants de les joventuts freturosses d'actuació intensa per Catalunya.

Tot Barcelona, totes les joventuts amarares d'amor per la llibertat i per la justícia social, vindran, avui i demà, ocasió de marcar les orientacions en les quals s'ha de plasmar com a fet indiscutible la puixança, la cohesió més estreta, prometedora de concepcions que han d'harmonitzar, sens dubte, amb el desig inherent de guanyar la guerra i de consolidar la revolució catalana.

Avui i demà, 17 i 18 de juliol, la joventut de Catalunya farà que aquesta data sigui simbòlica al cor de tots els aimants de la llibertat, de la cultura i de la dignitat humana.

Serà la veritable veu del poble que es fa sentir amb tota la seva fermesa, amb tota la convicció que els donarà el defensar una causa, més que justa, sagrada.

Sense cap classe de coacció aliena a la voluntat d'un poble que com el nostre té com a principi el respecte a tots. Pensant, i amb la vista feta en el nostre gloriós avenir salutem amb l'emoció, filla dels nostres sentiments, la Primera Conferència ampliada de les J. E. R. E. C., tot i esperant-los a què en llurs deliberacions sapiquen posar ben all el pavelló gloriós de la nostra pàtria immortal.

El President de Catalunya visita els fronts d'Aragó

La seva presència portarà una alenada
d'entusiasme als soldats del nostre poble

per MARIAN VIVES

D'una manera callada, senzilla, sense protocols i sense propagandes, el President Companys, que simbolitza la Catalunya antifeixista, ha visitat aquests dies els nostres fronts d'Aragó, que són els de Catalunya.

Aquesta visita ens fa pensar en una escena que presenciarem mesos enrera, a les primeries del novembre passat, a la placeta d'un poblet situat en el cercle de ferro que volta la ciutat maleïda d'Osca, maleïda perquè en ella trobarem la mort aquells dos grans herois, precursors del 14 d'Abril que foren afusellats en l'esmentada ciutat, i maleïda perquè en ella s'han produït assassinats i afusellaments d'obres en una proporció insospitada.

El cementiri d'Osca, testimoni mut d'aquests assassinats serva en el seu recinte el secret d'aquests morts, d'aquells lluitadors que moriren defensant la República, i que avui les seves despulles reposen sota terra en llargues rases obertes per a ocultar el seu crim, i que per tota senyal sostenen el seu damunt centenars de trossos de fusta, cada un dels quals porta un número, un número que dintre del seu laconisme té una profunda significació. En el mateix recinte on estan enterrats aquests màrtirs de l'ideal, figura també sota una llosa despallada i freda el cadàver de Fermí Galán. No lluny d'allà reposen les despulles de Garcia Hernández i de Llongàs.

El cementiri d'Osca, és avui de la República i els soldats catalans reten guardia d'honor a les despulles dels herois allà enterrats.

Frem a les primeries de novembre. Madrid estava en perill. L'exèrcit invasor avançava a marxés forçades sobre Madrid. A Madrid, un poble. A Madrid

un general, Miaja. Un general, però, fill del poble.

Una nit, en aquella placeta a la qual arribava de tant en tant una bala perduda, mancada ja de virulència, amb els primers freds, els soldats del poble, els soldats de Catalunya, esperaven freturosos.

De sobte, es féu un silenci impressionant, tan sols trencat de tant en tant per l'esclat d'algun obús llunyà.

Segons després, la veu del President de Catalunya empenava la placeta del poblet. La seva paraula càlida, enèrgica, s'adreçava als madrilenys i els estimulava a la defensa del seu poble. El President Companys acabava dient:

«Madrileños: Cataluña os ama.»

Altra vegada s'havia fet el silenci, un silenci que donava frisances de fred i d'emoció.

De sobte, una veu:
— Viva Cataluña y viva el Presidente de Cataluña.

Altres visques foren la resposta i en els soldats hom advertia aquella mateixa emoció que jo en aquell moment sentia.

Madrilenys, Catalunya us estima.

Quina responsabilitat i quina emoció en aquelles paraules del President de Catalunya!

Des d'aquestes pàgines ens plau transmetre la nostra més entusiasta felicitació als companys d'ESPARTACUS pel seu desinterès en fer possible que el seu òrgan "ARA" passés, com en la seva primera època, a ésser òrgan central de les J. E. R. E. C.

— Si un dia vingüés el President Companys — em deia un dia un milicià — jo tot sol era capaç de prendre Osca per a poder oferir-li com a present.

Doncs, bé, el President Companys, ha complert el desig de llarg temps contingut dels soldats de Catalunya.

El nostre President ha visitat aquests dies els fronts d'Aragó. Ha visitat tots els sectors, totes les divisions, totes les brigades, tots els soldats. I per a tots ha tingut un mot d'elogi, un mot d'ale, un mot de consell i un mot d'estímul.

I els soldats del nostre poble, aquests soldats de Catalunya que estimen en el seu President — el nostre — la terra nostrada, hauran sentit la joia i l'emoció de veure el primer magistrat de Catalunya, l'home símbol, aquest home tan senzill que des del més alt setial del nostre poble sap descendir a donar la mà al més humil, hauran sentit l'escalf i l'entusiasme que amb la seva presència els haurà tramès el nostre President.

I quan la mà de Lluís Companys hagi estret una d'aquestes mans rudes de camperol o d'obrer, s'haurà establert una comunió espiritual i el camperol o l'obrer d'ahir, soldat d'avui, s'haurà juramentat per a defensar la nostra terra i per atacar fins el total aixafament dels mercenaris estrangers que han envaït aquesta terra heroica d'Ibèria.

La visita del President Companys al front d'Aragó era desitjada per tots els nostres homes. El seu desig ha estat satisfet i la presència del cabdill de Catalunya haurà d'ésser l'estímul més potent perquè l'Exèrcit de Catalunya — que ha d'ésser un dels factors decisius de la victòria — es llanci com un allau damunt dels invasors i els desfaci convertint-los en pols.

La nostra política exterior de juliol a juliol per NICOLAU M.^o RUBIÓ

No és fàcil de condensar, en poques ratlles, l'enorme volum d'esdeveniments polítics internacionals del període 19 juliol 1936 a 19 juliol 1937. Catalunya, unida a la sort de la República Espanyola, ha fet coincidir amb la d'aquesta la seva política internacional. Les nostres delegacions a l'estranger, els nostres serveis d'afers exteriors, han col·laborat al treball de la República. Sovint, el pes principal de la gestió exterior ha estat suportat per organismes catalans: la tasca importantíssima del Comissariat de Propaganda de la Generalitat n'és una prova.

Aquests organismes catalans, no sempre han aprovat íntimament tota la política exterior de l'Espanya lleial. Però no l'han dificultada mai. Saben el pes fonamental que Catalunya té en la política espanyola, els deures que això comporta per ella, i la necessitat de sacrificar els detalls al conjunt de la nostra obra política.

Així, no fou amb un cor alegre que assistírem a l'abandonament de les Ambaixades principals en què caigué el Ministeri d'Estat durant l'agost i setembre del 1936. Tampoc no podíem trobar eficaç aquella pseudo-política exterior, dels temps primers de la guerra, que consistia a esperar el miracle de l'adhesió activa de les masses europees a la nostra Revolució.

La realitat corregí aquelles errades i, vers la tardor de 1936, aquesta realitat i la simpatia pràctica de la U. R. S. S. imposaren una concepció més tècnica de la nostra política estrangera.

Llavors, el Govern de la República va centrar la nova política exterior damunt la base de la legalitat Constitucional i de la Democràcia. No cal dir que, essent Catalunya el veritable fonament de la democràcia a Espanya, aquesta política havia de recolzar damunt de nosaltres.

(Continua a la pàg. 2)

Districte sisè Un problema urgent

per JOAN GILI

En el darrer número d'ARA en Marcel Torres, plantejà la necessitat d'un sol Casal al Districte.

Ho diu amb paraules vibrants i amb raons convincents, que nosaltres compartim de molts i molts dies.

L'actuació dels partits polítics, ja abans del 19 de juliol, i d'una manera principal després, no responen amb la plenitud deguda a les ànsies del poble, i és que el seu rendiment com a força política és molt inferior a les exigències d'aquest moment històric. Això explica moltes coses, que a vegades no resulten prou clares. Però al nostre entendre una gran part d'aquesta manca de rendiment dels partits polítics, i entre ells també, el nostre gloriós partit d'Esquerra Republicana, és degut a defectes orgànics de la seva constitució. Es una qüestió inajornable, concretant-nos al nostre Partit, anar a una total reestructuració del mateix, possibilitant en el seu si, l'imperi d'una democràcia efectiva — no teòrica —, fent que tots els organismes del Partit, no siguin com a vegades ha succeït que han estat organismes estàtics i fins regressius, sinó que per si mateixos siguin forces propulsives; perquè organismes conscients de la pròpia responsabilitat, el dinamisme que aquesta infon, sigui motiu d'una constant superació de la pròpia obra. Es així com es fa gran un Partit i com es treballa amb eficàcia per la grandesa del nostre Poble, el deure més sagrat de tots.

Personalment de molts anys estic convençut de la tesi que manté el company Torres. Un sol Casal per districte, i encara és al meu entendre la concessió màxima, permetria realitzar l'obra que les entitats polítiques, i per derivació els partits, han d'acomplir, si volen ésser instruments eficaços per al govern avui o demà, quan sigui, segons el partit. L'aspiració de tot partit polític és governar, però per a ésser digne d'aquesta funció, cal abans haver-ho guanyat i ésser alhora, orgànicament parlant, no una anfigalla, sinó una adaptació vivent a les realitats mateixes del medi ambient polític.

Per tot això, considero que la primera base, la primera, per a una total reestructuració, és arribar a l'establiment d'un sol Casal per Districte.

Els possibles interessos creats, existents, les capelletes i totes les seves menyspreables derivacions, no podran impedir sigui un fet un Casal per districte, si uns quants homes de bona voluntat s'ho proposen. I per aquesta obra, compteu-m'hi.

La nostra política exterior...

(Ve de la pàg. 1)

Poc a poc, al desembre de 1936 i fins a la primavera de 1937, la guerra evolucionà i esdevé internacional. Itàlia i Alemanya destapen llur joc, que és el d'obtenir un domini polític, estratègic i econòmic damunt de mitja Espanya. Catalunya, a la premsa i a l'estranger, denuncia la jugada, que els feixistes internacionals intenten a base de la «mediació territorial». El 3 de juliol, Mr. Eden, en un discurs, declara del tot inacceptable aquest pla: Anglaterra garanteix la integritat espanyola. El President Companys, el dia 8, coincideix en la mateixa política.

Acaba l'any de guerra amb una gran maniobra anglesa per a supplantar els italians i alemanys a vora de la Junta rebel. França, en contrapartida, s'acosta més a nosaltres: tot això per tal d'eliminar els italo-alemanys dels afers d'Espanya.

El moment polític que marca el començament del Segon Any de guerra requereix ésser observat amb gran subtilitat i sentit de la realitat. El nostre President Companys té l'una i l'altre. A nosaltres ens toca de tenir confiança en ell i en els destins de la nostra pàtria Catalana.

...També podeu comptar-li el nostre Casal, perquè no d'avui, sinó d'ahir, ha mantingut aquesta tesi davant dels alts organismes del Partit, on han d'existir-li les proves adients...

Unitat d'acció, unitat d'actuació, conjunció d'esforços, vol dir tenir a tots els moments l'instrument útil, perquè la guerra sigui ràpidament guanyada, i la revolució sigui, demà, no un embalum de contradiccions i tragèdies, sinó l'ordenació d'un nou estat social just i equitatiu entre tots els homes, que som germans, i perquè Catalunya gaudeixi, total i absoluta, de la seva llibertat nacional.

Pensem en Catalunya

per A. C.

Ja fa bastant de temps que estudio el moviment sindical de Catalunya i veig que veritablement hi manca quelcom que estigui d'acord amb els sentiments de l'home i consciències nacionalistes de la nostra Pàtria.

Sembla que les entitats sindicals que avui porten el control en la terra nostra hagin oblidat que a Catalunya aquell que no té els seus ulls posats en aquesta noble terra, o millor dit, no fa tasca positiva per a ella, és treball perdut. Hom podrà arribar-se a creure que ja és «amo» d'ella, però, que consti, que mai no arribarà a ésser-ho mentre no vagi amb el cor a la mà en defensa de l'esperit Català. Que consti, a més, que els «amos» s'han acabat.

Si Catalunya en èpoques remotes va poder aconseguir implantar lleis que foren adaptades i que avui encara estan en vigor en alguns punts de l'estranger, com foren unes d'elles les nascudes del *Consulat de Mar*, avui en el segle XX no vull que arribi a tant, però sí transformar una Sindical en sentit obertament català que rutlli conjuntament amb el cor de Catalunya i que senti les alegries i penes de la seva Pàtria.

Així és, que si aleshores es tenia aquest projecte, jo voldria que les Joventuts d'Esquerra Republicana «Estat Català», avui se'l fessin seu i que nomenessin una ponència per arribar a què sigui una realitat.

Les Joventuts d'Esquerra Republicana «Estat Català» han de celebrar el proper dia 10, una conferència ampliada, i jo els dic des d'aquestes pàgines que tinguin en compte el que es pot arribar a aconseguir en benefici de Catalunya si transforméssim, d'una vegada, una de les actuals Sindicals, en Sindical d'eminent sentit nacionalista.

La Revolució veritat és la que es fa tenint en compte les característiques racials de cada poble.

UN ANY Catalunya

per R. H.

per J. Gili i Roca

19 de juliol del 1937! Ara fa un any que els militars fellons, perjurs i deslleials, es revoltaren contra el Poble que havia palesat en aquelles històriques eleccions del 16 de febrer, la seva voluntat de no retornar mai més als temps oprobiosos de la Dictadura que el bienni negre, sota el signe tràgic de Lerroux, el vell innoble, Gil Robles, el mandatari dels jesuïtes i de Joan March, havia ressuscitat. Un any ha passat ja des d'aquell dia d'estiu en què Catalunya vencia el feixisme sense més forces que uns quants agents d'ordre públic i uns ciutadans mal armats amb pistoles i «Winchesters» supervivents del 6 d'octubre, i era com tantes altres vegades ho havia estat, exemple i estímulo per als altres pobles d'Ibèria.

Catalunya, tota sola, només amb aquestes forces que hem esmentat, car els *rrrrrevolucionaris* que després han sortit a trafiquejar amb la victòria i a atribuir-se gestes no realitzades aquell dia — no hi eren pas al carrer — ensorrava el feixisme que, de triomfar, l'hauria convertida en esclava de Franco, l'invertit, de Queipo, l'embriac, i de Hitler i Mussolini, els assassins.

I en aquest any transcorregut, el cinisme dels mals generals que s'han venut Espanya ha convertit en guerra sagunt el que, d'altra manera, no hauria estat més que un simple problema d'ordre públic que amb una setmana es resol.

I en aquesta guerra, Catalunya aportava el seu esforç, esforç fet homes, fet sacrifici, als fronts de combat que una reraguarda infecta feia inoperants. Catalunya que fou la primera en vèncer els sicaris del feixisme, ha sentit en aquest any a la seva carn i al seu esperit la ferida moral i la material d'ésser el conill d'Indies per a experiments idiotes i la ferida de què se li retregué de no aportar res a la guerra.

Però Catalunya, ara com sempre, s'ha redreçat, ha complert amb el seu deure, com sempre, i amb el sanejament de la reraguarda, el seu esforç i la seva ajuda s'han fet sentir als fronts d'Aragó, al de Jaén, al de Guadalajara i a tot arreu on el coratge dels soldats catalans ha estat posat a prova. En totes les lluites la nostra Pàtria ha sortit vencedora.

L'esperit de Catalunya, com el d'Euzkadi la màrtir, no mor mai i aquest any de guerra ho ha demostrat novament malgrat tot i pesi a qui pesi. I en aquesta guerra que Catalunya no ha buscat, ni ha promogut, la nostra terra hi aporta tot el seu ajut, tot el seu entusiasme, esperant que aquest any de 1937 serà el de la victòria del Poble contra els seus opressors.

Aquesta és la voluntat ferma de Catalunya, que serà més lliure i més forta que mai, un cop finalada la guerra.

Heus aquí la consigna. Heus aquí condensats en una paraula tots els anhels d'un poble, petit en extensió, gran en sacrificis, generós, acollitiu i sofert. Poble on hi conviuen homes no sols de les més diverses ideologies, sinó també dels més variats colors i diferents països. Poble que és, ha estat i volem que sigui, no sols far i guia de la Ibèria redimida i lliure, sinó estel que brilli en el firmament de l'Univers; no pel seu tamany, ans bé per la laboriositat dels seus sentiments, per la laboriositat dels seus fills i dels que sense ésser-ho, ni demanar-los d'on vénen, ni qui són, com parlen, ni com es diuen, treballin i estimin Catalunya com a Pàtria i als Catalans com a germans.

Volem una Pàtria pels que volen Pàtria.

Volem Llibertat per als liberals. Som Demòcrates per als Demòcrates i durs per als que juguen amb les paraules i tenen als llavis, ço que amb el cor neguen. Volem, en fi, la Pàtria per als qui l'estimin i tenim una Bandera per als que creguin que ella encarna en les seves barres la tradició d'un passat gloriós, d'un present difícil, però d'un futur magnífic, on hi brilla un estel amb fons de mar blau que enlairarem per enveja d'enemics i satisfacció dels Catalans que ens en fem dignes.

Tenim un nom: Catalunya!!, que ho condensa tot i una història que ens avala. Volem, i hem de fer-nos dignes de la Història, de la Senyera i del nom: Catalunya!!

Davant la III Olimpíada d'Anvers

Ens trobem a pocs dies, de la celebració de la III Olimpíada Obrera, en la que es desenrotllaran grans manifestacions esportives, festes i actes de caràcter simbòlic, els quals tindran per escenari la ciutat d'Anvers, la gran metròpoli belga, que té un grat record pels esportius peninsulars, ja que fou precisament a Anvers, on Espanya es donà a conèixer esportivament, i arribà la fama dels nostres futbolistes a tots els àmbits internacionals.

Com ha proclamat el president de l'I. S. O. S. en 1931, l'esport obrer ha d'ésser la quarta potència del proletariat organitzat.

Primera posició. Organització política. Avui amb alegria, assistim a un desig de cooperació de les forces proletàries que desitgem irresistiblement abatere el feixisme destructor de les llibertats i de les lleis socials. La primera potència augmentarà la seva força amb la unitat.

Segona posició. La internacional sindical amb els seus milions de treballadors defensant llurs drets econòmics i socials a l'ajut de les organitzacions sindicals.

Tercera posició. L'aliança internacional de la Cooperació que allibera els consumidors de la rapinya capitalista.

Quarta posició. L'esport obrer. Heus aquí dos milions de membres que comptava la I. S. O. S., en 1931 i que el feixisme ens n'ha arrabassat prop d'un milió i mig.

Després Viena, en 1931, destrueix el potent «Arbeiter Turn-und Sport Bund» d'Alemanya.

Destruïx la A. S. K. O. dels nostres amics austríacs.

Kalnín i tants d'altres presoners. Els esportius obrers hongaresos perseguïts, com a malfactors dels Estats balcànics.

Heus aquí, que encara la I. S. O. S. guarda en el seu cor grans esperances. Els esportius obrers conserven intacte la seva absoluta convicció de què llurs concepcions triomfaràn.

Anvers ha d'ésser la demostració del redreçament de la Internacional Esportiva Obrera.

Nacionalistes unim-nos

per J. G. R.

En aquests moments de confusionisme polític i patriòtic, bo és que fem sentir més fort i més sovint la veu de les joventuts Nacionalistes i esquerranes de Catalunya; és convenient una estreta col·laboració, prescindint de petiteses i matitzacions, potser de massa embalum, per a endegar la Joventut catalana pels viaranys que com a patriotes ens correspon, establint un programa comú, unes bases sòlides per tal d'encarrilar les activitats de tots; inici del retrobament nacional, els quals efectes no podrien tardar en fer-se sentir si els que en fossin encarregats de dur-les a terme hi possessin fe i entusiasme, pensant solament que serveixen ideals comuns i enlaïren la dignitat i el bon nom de la Pàtria.

La tasca ens seria planera si penséssim que defenséssim idees catalanes, resolent problemes catalans amb programa nostre i solucions nostres i, al davant, escoltant-nos, s'hi trobin catalans amb idèntics anhels que nosaltres, parlant-los dels seus problemes, que són els nostres, amb la parla nostra i l'entusiasme comuns que la democràcia, l'Obrerisme i el Nacionalisme els sigui clar i humanament exposat. Aleshores serà per a tot-hom clarament comprès, veure la Joventut Nacionalista i Democràtica unànimament unida, que les llars i les vides, els petits patrimonis guanyats amb suors (ja que així s'ha engrandit la nostra Pàtria) siguin no sols respectats, sinó defensats; que l'obrer, el camperol, el menestral i el petit propietari visquin a Catalunya i s'hi trobin bé, que hi hagi llibertat d'agrupació i de treball en el camp i en la ciutat, en fi, que les essències democràtiques que tant han enal·lit la nostra Pàtria no ens siguin escamotejades, sinó que els seus defensors, els joves Catalanes, aplegats en un feix comú, siguin la garantia de què els esforços particulars agrupats sota una orientació comuna facin minvar, poc a poc, l'arrel que a casa nostra hi haguessin posat idees importades.

ARA!! interpretant el sentir de les joventuts nacionalistes de les comarques, les encoratja a la creació de Secretariats de premsa per a donar més impuls al sentit creador de la J. E. R. E. C.

Amb tal motiu, el nostre òrgan restarà obert a totes les suggerències i articles camarals que ens siguin tramesos

18 - 25 DE JULIOL SETMANA D'AJUT CATALÀ

organitzada amb la col·laboració del Comissariat de Propaganda, Casals d'Esquerra Republicana i Joventuts d'Esquerra Republicana Estat Català

FESTIVALS

al camp del Club Esportiu Espanyol i al recinte de Montjuïc

Detalls per programes especials

"Parlem en català que és l'idioma d'un país independent. Nosaltres parlem sempre en català."

LLUIS COMPANYS

La política a Catalunya

per Grau i Móra

Aquest mes, el 19 de juliol, s'escaurà el primer aniversari de la criminal revolta feixista. Hem viscut durant aquest temps, dies de dol, de pesor, veient com la unitat que s'havia forjat als carrers combatent la reacció, era escarnida i ultratjada. Per això vingué la defallença, el cansanci, per part dels catalans i aquests no han viscut amb la intensitat que calia la gesta que actualment s'està debatent en les terres germanes d'Ibèria. Ara, però, que la guerra ha entrat en una fase seriosa, els catalans han sabut vibrar, amb la voluntat que ells ho saben fer, plens d'entusiasme, responant d'una manera entusiàstica la mobilització feta pel Govern de la Generalitat, expressió genuïna de la Catalunya rebel, de la Catalunya que treballa i lluita per un demà curull de benestar i de dignitat humana.

Les lluites estèrils a què es lliuraven els partits, havien fet que el nostre poble no respongués de la manera que era d'esperar. Tots els catalans, aimants de la democràcia i de la llibertat, no han regatejat ara pas cap esforç per a fer possible l'anhilament dels invasors del sol hispànic. Molts, cal reconèixer-ho, han viscut fora de contacte amb certa gent que de la revolució en tenien un sentiment particular, a desgrat que llurs afirmacions, en actes i assemblees, vulguesin demostrar el contrari. Allunyats de tots els convencionalismes de partit, els catalans solament estaven amatents a les paraules que pronunciava el nostre President, encarnació autèntica de la Catalunya liberal, de la pàtria rebel als desigs de molts de veure-la mediatitzada. I vibrà, plena de sensibilitat, amb tota llur responsabilitat històrica, quan aquest home que és el nostre President, que és el continuador d'aquell altre President, no menys il·lustre, que es digné Francesc Macià, pronunciava aquelles paraules que culminaren en aquell PROU! històric.

Els catalans senten ara la guerra perquè saben que pel sol delictes d'ésser-ho, els facciosos — pot anomenar-se així a gent criminal? — han afusellat a múltiples persones, el delictes de les quals era solament el d'ésser catalans.

Davant d'això la nostra catalanitat adquireix proporcions gegantines, proporcions insospitades. I les adquireix, perquè aquells afusellaments perpetrats pels feixistes no els han fet contra determinada opinió política, contra determinada idea social, sinó que els han executat amb la convicció decidida d'anar així eliminant a tots els catalans. Per això deiem en començar, que si els catalans no vivien, amb la responsabilitat que calia en aquestes hores greus, no era pas per la seva culpa, sinó que era dels que volien monopolitzar, dels que volien tenir la patent d'una gesta que no pertany a determinada organització, ni a determinat partit polític, sinó que aquesta és del poble, del poble que donà la sang de llurs fills en holocaust de les generacions futures i perquè aquestes no tinguessin per bastiment el domini de l'home sobre l'home.

Viure, i fer les coses, contra la voluntat popular, ha de dur com a conseqüència l'ensulsiada, la caiguda aparatosa dels que no saben, almenys per dignitat, compenetrar-se i viure al ritme, amb el respecte que mereix un poble que sempre ha repudiat — i repudiarà — els sistemes totalitaris, els quals sempre tendeixen a anullar la personalitat individual, sense la qual cosa la nostra pàtria esdevindria un ésser moribund, ja que treure a llurs ciutadans el que és la seva idiosincrasia, indefectiblement, sense lloc a

Joventuts d'Esquerra Republicana Estat Català

FEDERACIÓ DE BARCELONA-CIUTAT

1.ª CONFERÈNCIA AMPLIADA

Treballs a realitzar i temes de discussió

Dia 17, a les quatre de la tarda

- 1.ª Presentació de credencials i revisió de les mateixes pel Secretariat General i Federació de Barcelona-Ciutat.
- 2.ª Constitució de la Conferència.
- 3.ª Constitució de la mesa de discussió.
- 4.ª Parlament d'obertura.
- 5.ª { Lectura de la memòria de la Federació Barcelona-Ciutat.
Lectura de la memòria del Secretariat General.

Dia 17, a la nit

- 6.ª Organització.
- 7.ª Agitació i Propaganda.
- 8.ª Pla polític de l'Aliança de Joventuts Nacionalistes.
- 9.ª Organització feminal.

Dia 18, a les quatre de la tarda

- 10.ª Les J. E. R. E. C. en la vida del treball i les organitzacions sindicals.
- 11.ª Estudis polítics, socials i econòmics.
- 12.ª Les J. E. R. E. C. i les organitzacions de caràcter cultural, folklòric i esportiu.
- 13.ª Relacions de les joventuts amb les organitzacions i entitats locals, nacionals i internacionals.
- 14.ª Conclusions.
- 15.ª Precs i preguntes.

Dissertacions

En el transcurs d'aquesta CONFERÈNCIA AMPLIADA, els companys

JAUME MIRAVITLLES

ANTONI ROVIRA I VIRGILI

CARLES PI I SUNYER

dissertaran sobre diferents temes orientadors a les finalitats d'aquesta Conferència.

dubtes, perdria el que per a nosaltres tants d'avantatges té.

I els fets, que culminaren amb les vergonyoses jornades de maig, no tornaran a repetir-se perquè, pesi a qui pesi, les coses a Catalunya s'han de fer en català i pensant, sobretot, en català.

A Catalunya, podran dir el que vulguin els que no són catalans i que volen desvirtuar el sentiment patriòtic de la classe treballadora catalana, s'imposarà sempre aquell seny racial que és la base de la nostra nacionalitat i de la nostra existència. Nacionalment, volem ésser lliures i viure amb una estreta i lleial

col·laboració amb les altres nacionalitats ibèriques. Socialment, essent la nostra terra fogar de les més humanes inquietuds i capdavantera, a la península, no hem de fer més que respondre als dictats que la història ens marca.

ARA!!

Any I 4.ª època N.º 1

Redacció i Administració:

TRES-LLITS, 3 - Telèfon 14725

Barcelona, 17 de juliol del 1937

Preu: 0'20 ptes.

Aquest número ha passat per la censura

Dues punyalades a Catalunya.....

Ordre Públic
C. A. D. C. I.

per Alfons G. Tomàs

Sembla talment que l'esperit nacionalista de la nostra terra estigui en crisi; però, no!, nosaltres sabem molt bé que Catalunya es redreça, que Catalunya es va desempallegant d'aquella allau de forasters que, volent-nos imposar una revolució, la revolució del banditatge i el saqueig, i que, per tant, no era la revolució que corresponia a la forma d'ésser dels ciutadans i pagesos de la nostra terra catalana, ha fracassat d'una forma sorollosa i al·ligadora per aquells que es creien que en arribar a Catalunya ja n'eren els amos, que podien fer i desfer imposant-se, i fent de pinxo.

Això ja ha acabat. La nostra gent ha reaccionat i avui es pot dir que Catalunya comença a fer la revolució netament catalana. Però Catalunya sap, perquè es fa càrrec de la lluita internacional que sostenim, que abans que tot i per damunt de tot, és necessari guanyar la guerra, ja que això bé representa una veritable revolució. ¿Que no és revolució acabar d'una vegada per sempre amb el militarisme assassí, amb el clericalisme absurd i amb els grans potentats de la banca?

Però nosaltres, encara que veiem el gran redreçament de la nostra terra disposada als màxims sacrificis vers la guerra, ens preguntem: ¿Es que encara hi ha algú que estigui disposat a fer més assaigs amb el sentiment del catalanisme? I diem això, perquè es fan certes maniobres contra les nostres llibertats, per certs elements que mai poguérem suposar que ho duguessin a cap, quan abans havien parlat del seu sentit nacionalista català; no sabem amb quina intenció es duen a cap totes les maniobres que vers les llibertats del nostre poble estan forjant.

Però nosaltres, cent per cent nacionalistes catalans, hem de dir a aquests que fins ara havien anomenat companys, que no estem disposats a aguantar més falsedats. O actuen francament, o bé nosaltres parlarem amb claredat i lleialtat, pesi a qui pesi. No es pot permetre que, organitzacions de Catalunya amb nom català, desenrotllin una campanya sorda i per tal, vil, contra el que són principis bàsics, no ja tan sols del nacionalisme, sinó del migrat Estatut.

Hem de dir una vegada més que a Catalunya no es pot governar en cap altra forma més que en català. Per tal, totes les consignes de fora de la nostra terra, estan mancades de sentit català, ja siguin d'un país proper al nostre, ja en siguin d'algun de llunyà; tant si són avençades, com si són moderades. Catalunya no juga a guerra: La fa. I la sabrà guanyar, com sabrà fer la revolució i mantenir-la. Voler, doncs, imposar-nos credos estranys i voler desfer el que tanta sang catalana ha costat, és impossible.

Que s'hi pensin aquells catalans que amb tanta bona fe lluiten sota senyeres no catalanes.

Els Catalans només en tenim una de senyera: la barrada. I la Joventut Catalana la vol i la té amb l'estel de la Llibertat.

Impremta Elzeviriana, E. C.
Carrer Torres Amat, 9-Barcelona